

PE MARGINEA PRĂPASTIEI

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro

Published by special arrangement with Houghton Mifflin
Harcourt Publishing Company.

The Edge

Copyright © 2015 by Roland Smith

© 2023 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Traducător: **Ines Simionescu**
Redactor: **Camelia Zara**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Alexandra Ilie**
Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SMITH, ROLAND

Pe marginea prăpastiei / Roland Smith; trad.: Ines Simionescu. - Ed. a 2-a. - București: ACT și Politon, 2023
ISBN 978-630-303-162-0

I. Simionescu, Ines (trad.)
821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

Roland Smith

PE MARGINEA PRĂPASTIEI

Ediția a doua

Traducere din limba engleză
de Ines Simionescu

Pentru Alessia

SHEN-ul

Femela leopard al zăpezilor face un salt imposibil.

Trei metri și jumătate.

Poate chiar patru.

În verticală, pe peretele abrupt de stâncă.

Aterizează pe un prag îngust, de parcă ar fi mai ușoară decât aerul.

Cei doi pui ai ei au rămas jos, scheunând după ea să se întoarcă. Ea se întinde și labele de un alb prăfuit îi atârnă peste marginea stâncii. Coada lungă și groasă i se mișcă de la dreapta la stânga ca un metronom.

Se uită în jos la pui, cască, își trage coada pe lângă ea, după care își închide ochii de un verde pal.

— CE URÂT DIN PARTEA EI!

— Au nevoie de mămica lor!

Paula și Patrice. Surorile mele gemene – mă rog, surori vitrege –, cele două Bobițe. Ca două boabe într-o păstaie. Au șapte ani. Aproape. Eu sunt a treia boabă. Numele meu este Peak*. Nu Pete. Peak Marcello.

* „Vârf de munte”, în limba engleză. (n.tr.)

Cele două Bobițe și cu mine avem aceeași zi de naștere. Ele s-au născut în ziua în care eu împlineam opt ani, fiind fiicele mamei mele și ale tatălui meu vitreg, Rolf – un om bun, dar foarte diferit de mine.

Paula mă ținea de mâna dreaptă. Patrice, de stânga. Ne aflam la Grădina Zoologică din Central Park, New York, nu departe de apartamentul nostru din Upper East Side*.

— Poate că mama-leopard are nevoie de o mică pauză după ce și-a îngrijit puii, le-am spus eu.

— Vrei să spui că și *tu* ai nevoie de o pauză? a întreat Patrice.

— Și eu mă gândeam la același lucru, a spus Paula.

Arată la fel, vorbesc la fel, gândesc la fel.

— Din fericire pentru voi, nu simt deloc asta, le-am răspuns.

Au zâmbit. Același zâmbet. Aceiași dinți lipsă.

Haine diferite, însă. Niciuna dintre ele nu crede în îmbrăcatul la fel. „Gemenii care se îmbracă la fel sunt caraghioși!” În fiecare dimineață au o mică ședință în care hotărăsc cine și ce anume va purta. Fără să se certe. Moda nu este pasiunea lor. Muzica este pasiunea lor.

Pianul.

Copii-minune.

Amândouă.

* Cel mai elegant cartier al orașului New York, renumit în întreaga lume pentru locuitorii lui înstăriți, pentru restaurantele și magazinele de lux. (n.tr.)

Iar eu? Eu nu atât de mult. Doar dacă nu cumva abilitatea de a te cățăra pe versanți abrupti și pe clădiri se consideră un talent. Deși clădirile sunt acum ieșite din discuție, altfel voi rămâne sub cheie până împlinesc optsprezece ani.

— Dacă nu poți suporta sancționarea, atunci lasă baltă cățărarea.

— Ce? a întrebat Paula.

— Nimic. Urăsc când gândurile îmi ies pe gură fără să-mi dau seama, iar în ultima vreme s-a întâmplat de multe ori lucrul acesta. Despre ce era vorba?

— Ai putea să te urci acolo, a spus Patrice, arătând spre mama-leopard.

Avea dreptate. Mă gândisem deja la trei trasee până sus. Nu mă puteam abține. Asta e natura mea.

— Nu la fel de grațios ca leopardul zăpezilor, am spus eu.

— Nu este pic de zăpadă, a subliniat Paula.

— Nu în iulie.

Era o temperatură înăbușitoare de 33°C în oraș și se anunțau călduri și mai mari.

— Este totuși un leopard al zăpezilor chiar și fără zăpadă, a spus Patrice.

— Ai văzut vreun leopard al zăpezilor pe munte? a întrebat Paula.

Întrebă de Everest. Am fost acolo cu vreo două luni mai înainte, dar stând la nivelul mării în căldura lipicioasă împreună cu gemenele, părea că se întâmplase în urmă cu un secol.

— Singurele animale de pe Everest sunt iacii și păsările.

— De ce?

— Pentru că nu se găsește de mâncare, cu excepția gunoiului din locurile de campare.

— Leoparzii zăpezilor nu mănâncă gunoaie, a spus Paula.

— Dar păsările mănâncă, a zis Patrice.

Patrice avea dreptate. Păsările ciugulesc și din cadavrele înghețate la altitudini mai mari, dar nu le-am zis asta.

— Cum li se spune leoparzilor zăpezilor în Tibet? întrebă Paula.

Am încercat să-mi amintesc. Nu am învățat prea multă tibetană sau nepaleză pe Everest, dar parcă unul dintre alpiniști i-a spus...

Din smartphone-urile gemenelor a început să se audă Poloneza lui Chopin Op. 53 în La Bemol. Singurul motiv pentru care știam despre ce piesă este vorba era acela că o repetaseră timp de cel puțin un an. Auzisem melodia de atâtea ori, încât credeam că aș putea să o interpretez și eu la pian.

— Mesaje! au strigat ele la unison, ducând mâna la buzunar.

Ar putea fi *un* mesaj ori de la mama, ori de la tatăl meu vitreg. Întotdeauna ne trimit mesaje tuturor, pentru ca niciunul dintre noi să nu se simtă lăsat pe dinafară. Pe undeva, și telefonul meu suna, sau poate că nu, fiindcă nu l-am mai încărcat de o săptămână. De fapt, nici nu prea știam bine pe unde mi-l lăsasem. Probabil la mine în dormitor sau poate în bucătărie. Asta îi scotea din minți pe ai mei. Nu puteau să mă amenințe că mi-l confiscă, pentru că eu

nici măcar nu țineam să-l am. Înțeleg care e ideea cu telefoanele inteligente, dar cred că sunt stupide.

Aproape toți oamenii care stăteau în fața cuștii leopardului zăpezilor aveau un smartphone în mână – vorbeau, ascultau muzică, făceau poze, scriau mesaje, trimiteau tweet-uri, în fine. Mai bine le țin de mână pe gemene decât un celular.

— Mama, a spus Patrice.

— Vrea să mergem la librărie, a completat Paula.

— Imediat.

Mama este coproprietara unei mici librării, împreună cu o prietenă.

— *Shen!* am strigat.

Gemenele au făcut ochii mari. Mulțimea mă fixa cu privirea.

— *Shen*, am repetat, mai încet. Așa i se spune leopardului zăpezilor în Tibet.

DORINȚA

LIBRĂRIA MAMEI se numește Librăria Piscul – deloc surprinzător, din moment ce era o alpinistă de renume mondial încă dinainte de a mă fi născut eu. Dar are foarte puține titluri despre alpinism sau cățărare, iar cele pe care le are sunt scrise de alpiști pe care îi cunoaște personal, printre care și tatăl meu biologic, Joshua Wood, pe care îl văd rareori și de care, ca să fiu sincer, nu prea îmi este dor.

Librăria merge bine, ținând cont de faptul că majoritatea oamenilor citesc acum pe dispozitive electronice. Funcționează încă datorită pasiunii mamei mele pentru cărți.

Când mama a renunțat să mai facă alpinism, a început să citească – de toate. Aveam interzis la televizor sau la jocuri video, și eu, și gemenele, și Rolf. Ne petreceam timpul liber cu cărți și muzică. A, și cu alpinism – cel puțin în cazul meu, dar nu atât de mult de când m-am întors de pe Everest. În loc de asta, mi-am petrecut timpul cu gemenele, ceea ce le-a salvat de la a mai sta toată ziua în librărie. Mergeam la muzee, piese de teatru, concerte și filme aproape în fiecare zi.

Pentru moment, nu mă potopise dorința de a mă cățăra, dar știam că urmează. Era doar o chestiune de timp.

Am plecat de la grădina zoologică, am mers pe jos pe Fifth Avenue, am luat-o la dreapta pe East 66th și apoi am intrat în librăria mamei, dotată cu aer condiționat. Era plină ochi de oameni care fugeau de caniculă. Majoritatea erau bune. În după-amiezile zilelor lucrătoare, locul arată ca o grădiniță. Mama are o cafenea micuță într-un colț al librăriei și face mai mulți bani din vânzarea de cafea și produse de patiserie decât din vânzarea de cărți.

Bonele sorbeau din cafeaua rece cu lapte pălăvrăgind în mai multe limbi, aplecate deasupra bebelușilor care gângureau și a copiilor ceva mai mari care plângeau, discutând despre propriii lor copii, care locuiau la multe stații de metrou distanță de locul unde locuiam noi. Gemenele au fugit spre cărucioare și au început să scoată sunete ca de prunci în perfectă armonie.

Mama a ieșit din camera din spate ducând un braț plin de cărți cu un plic căptușit ținut în echilibru deasupra.

— Cum a fost la grădina zoologică?

— Foarte cald, dar ne-am distrat de minune. De ce aveai nevoie de gemene?

— Nu aveam nevoie de gemene. Aveam nevoie de tine. Și, știind că nu aveai telefonul, le-am folosit ca intermediar. Mi-ar plăcea să porți telefonul la tine.

— Scuze.

— Sigur.

A pus cărțile jos și mi-a întins plicul.

— Ce-i ăsta?

— Vincent l-a lăsat.

Vincent este mentorul meu literar, alias profesor de engleză la Școala Greene Street. Unitatea de învățământ este plină de mici genii precum gemenele. Apoi sunt eu. Toată lumea de acolo trebuie să aibă un anume talent. S-a luat hotărârea, fără ca cineva să mă întrebe și pe mine, că eram scriitorul școlii. Pentru a putea trece în clasa următoare, a trebuit să scriu despre experiențele mele de pe Everest în două carnețele Moleskine.

Știam ce se afla în plic fără să fie nevoie să-l deschid. Am luat cu mine carnețele până în vârful celui mai înalt munte de pe Pământ – mă rog, până aproape de vârf.

— Ai de gând să-l deschizi? a întrebat mama.

L-am deschis. Două carnețele Moleskine. Goale. Mare surpriză. Pe coperta unuia dintre ele se afla un bilețel galben autoadeziv cu scrisul îngrijit al lui Vincent.

Scrie ceva la persoana întâi, timpul prezent. V.

— Se pare că Vincent ți-a dat o temă de făcut.

— Am terminat deja tema pe care mi-a dat-o despre Everest, i-am atras eu atenția. Iar școala nu începe decât peste mai bine de o lună.

(Notă către Vincent: Relatarea la persoana întâi, timpul prezent, este un punct de vedere ridicol. În primul rând, nu este credibil. Scrii ca și cum ceea ce ți se întâmplă se petrece chiar atunci, dar cititorul știe că nu este adevărat. Cum poate să ți se întâmple ceva în timp ce scrii despre acel lucru într-un jurnal? Și să nu-mi spunei că scriitorul nu face decât să transcrie ceea ce s-a petrecut

În timp real. PITP este un truc literar, dar l-am folosit într-o anumită măsură în acest jurnal, așadar știți că pot să o fac. Și nu-mi vine să cred că mi-ați lăsat o temă cu o lună înainte de începerea școlii. Care-i problema dumneavoastră?)*

— Nu strică să-ți păstrezi în stare de funcțiune capacitatea intelectuală de a scrie până când începe școala, a spus mama. Ești un scriitor bun.

Nu eram un scriitor bun. Deocamdată.

— Scrisul nu este cu nimic diferit de pian, a continuat mama. Trebuie să exersezi pentru a fi bun.

— Numai că, atunci când exersezi la pian, nu compui și muzica: interpretezi partiturile altor persoane. Când scrii, trebuie să ai ceva despre care să scrii.

— Sunt sigură că ai să găsești tu ceva. Dar nu pentru tema lui Vincent te-am chemat de la grădina zoologică. În birou te așteaptă niște vechi prieteni.

— Cine?

— Du-te și vezi singur.

JR, WILL ȘI JACK. Am fost împreună pe Everest. Cu ei mai era un tip pe care nu-l cunoșteam. Erau adunați în fața peretelui de ascensiune al mamei, care este acoperit cu fotografii ale ei din zilele de altădată când făcea alpinism, agățată și pendulând în unghiuri imposibile pe pereții stâncoși abrupti, alături de tatăl meu adevărat, Joshua Wood.

* Persoana întâi, timpul prezent. (n.tr.)

— I se spunea Musca, am zis eu intrând în birou.

S-au întors toți cu fața spre mine.

— E extraordinară, a spus JR. Îmi pare bine să te văd, Peak.

Și mie îmi părea bine să-i revăd. Ne-am strâns mâinile.

— El este Ethan Todd, a spus Jack. Cel mai nou membru al echipei noastre.

Ethan mi-a aruncat un zâmbet fermecător. Numele îmi suna cunoscut, dar nu-mi puteam aminti unde îl mai auzisem.

— Ethan este noul nostru expert în tehnologie și un maestru într-ale alpinismului, mi-a explicat Will.

— Desigur, am spus. Ești Ethan Todd „Sergentul”. Ai urcat pe McKinley* și ai coborât cu snowboardul până la poale.

— Vinovat.

— La poale ai fost urmărit de un lup.

— Era un lup tânăr, nu reprezenta o amenințare, era doar curios.

— De ce ți se spune Sergentul?

— E o poveste lungă și plictisitoare.

Mi-a plăcut de Ethan și eram bucuros să-i văd pe JR, Will și Jack. Tatăl meu biologic îi angajase să mă filmeze cum ajung în vârful Everestului, ceea ce nu s-a petrecut așa cum planificase tata sau echipa de filmare.

— Ce vă aduce în oraș?

* Numit și Denali (adică Cel Mare), este cel mai înalt vârf muntos din America de Nord, cu o înălțime de 6.194 m. (n.red.)

— Două lucruri, a răspuns JR. Am terminat documentarul despre Everest și am semnat un contract de distribuție cu ESPN. Va fi difuzat luna viitoare.

— Abia aștept să-l văd.

— A ieșit destul de bine. Bineînțeles că apari și tu în el.

Nu m-am bucurat să aud că apăream și eu, dar nu am fost surprins. Inițial, documentarul trebuia să fie despre mine – *cea mai tânără persoană care ajunge pe muntele Everest* –, dar nu a fost să fie. M-am oprit la trei metri de vârf și l-am filmat pe prietenul meu Sun-jo devenind *cea mai tânără persoană care ajunge pe muntele Everest* – dar asta-i o altă poveste. E mai bine că nu am fost eu. Am vizionat o parte din înregistrarea în care JR îmi lua un interviu. „Ciudat” este cel mai drăguț lucru pe care l-aș putea spune despre asta. Sun-jo fusese mult mai bun în fața camerei. „Un talent natural”, după cum s-a exprimat JR atunci când filmam pe munte.

— Îți aduci aminte de interviul lui Sun-jo cu avalanșa care venea cu viteză în spatele lui? a întrebat Will.

Nu a fost cu adevărat o avalanșă. Pietrele doar se rostogoleau, nu veneau la vale cu viteză.

— O înregistrare beton! a spus Jack.

Mă întrebam ce făceau la librărie. Nu era ca și cum sediul ESPN se afla pe cealaltă parte a străzii. Trebuie să fi luat un taxi sau metroul. Nu au mers pe jos. Nu pe canicula asta.

— Apreciez că ați trecut pe aici, am spus.

— Nu am venit numai ca să te salutăm, a recunoscut JR. Avem o propunere pentru tine.

— O invitație, a zis Ethan.

— O oportunitate, a adăugat Jack.

— Despre ce-i vorba?

— Avem un alt proiect, a spus JR. Ești interesat de o mică escaladă?

— Tatăl meu este implicat?

Nu-mi păsa dacă era. Eram doar curios.

JR a dat din cap că nu.

— Ai auzit de Escaladă pentru Pace?

Escaladă pentru o cauză. Sunt cu zecile în fiecare weekend, peste tot în lume. Escaladă pentru Cancer, Escaladă pentru Animale, Escaladă pentru Iubire, Escaladă pentru Dumnezeu, Escaladă pentru Orice, promovate pe ultima pagină a tuturor revistelor de alpinism. Nu sunt împotriva cauzelor, dar prefer să urc singur dacă se poate.

I-am spus că nu știam nimic despre ei.

— Știi cine este Sebastian Plank?

— Bineînțeles.

Sebastian Plank era cel mai bogat om din lume, sau cel puțin așa se spunea. Își pusese amprenta digitală pe vreo zece afaceri de miliarde de dolari din domeniul tehnologiei. Rolf era unul dintre cei aproximativ două sute de avocați pe care îi avea pe statul de plată. Apartamentul nostru fusese probabil plătit de Plank, chiar dacă – din ceea ce știam – Rolf nu-l întâlnise niciodată.

— Plank sponsorizează ascensiunea, a spus JR.

— Asigură tot, a adăugat Ethan. Clasa întâi pe toată linia. Avion privat, mâncare, cel mai bun echipament de alpinism care se găsește.

Întotdeauna mi-am pus întrebări cu privire la treaba asta de a călători în scopul unei cauze nobile. Părinții mei aveau o mulțime de prieteni care își petreceau timpul liber și își cheltuiau banii mergând în țări din lumea a treia, unde stăteau de fiecare dată o săptămână sau două și cultivau legume, săpau șanțuri și construiau case. Mi se părea că oamenilor pe care încercau să-i ajute le-ar prinde mai bine banii pe care prietenii lor îi cheltuiau pentru a merge acolo. Mama spune că sunt eu prea cinic. Poate că are dreptate.

— Câți alpiniști vor fi?

— Peste două sute, a răspuns JR. Toți sub optsprezece ani.

— Din toate țările lumii, a spus Ethan.

— Nu chiar din toate. Jack a început să enumere pe degete statele excluse: Coreea de Nord, Somalia, Papua Noua Gu...

— Bine, bine. Majoritatea țărilor.

Nu conta câte țări erau reprezentate, deoarece nu prea mă interesa o ascensiune împreună cu peste două sute de persoane, ba chiar nici cu două.

— Apreciez invitația, dar nu pare să fie ceva pe placul meu.

Surpriza și dezamăgirea s-au așternut pe fața lui JR. Era aceeași expresie pe care a avut-o și pe Everest după ce am încheiat unul dintre numeroasele interviuri video îngrozitoare.

— Plank personal a cerut să participi.

— De ce?

JR a ridicat din umeri.

— Din câte înțeleg eu, toți ceilalți trebuie să depună un formular pentru a lua parte la ascensiune. Ești singurul alpinist pe care l-a cerut în mod special.

Dacă era nevoie de înscriere, eram surprins că nu auzisem nimic despre această ascensiune. Mă abonasem la mai multe reviste online despre alpinism și eram la curent cu vreo șase forumuri de pe internet din domeniu. Nu-mi aduceam aminte să fi auzit nimic despre faptul că Plank sponsoriza o escaladă.

— Am întrebat-o deja pe mama ta, a intrat în discuție Will. A spus că depinde de tine.

Nu m-a surprins acest lucru. După ce am fost arestat pentru că urcasem pe zgârie-nori și m-am întors de pe Everest, mama făcea apel întruna la responsabilitatea personală și la libertatea de decizie. Mantra ei era: *Tu faci alegerile. Tu suferi consecințele.* Deși, de când mă întorsesem din Tibet, nu făcusem nicio alegere care să aibă consecințe.

— Aceasta ar putea fi prima, am spus eu.

— Ce? a întrebat JR

Iar mi s-a întâmpat.

— Mă gândeam pur și simplu la alegeri, am mormăit eu. Refuzul este tot o alegere.

S-au uitat lung la mine. Jenat, am schimbat subiectul.

— Nu știam că Sebastian Plank este interesat de alpinism.

— Nici eu nu știam, a spus JR. Proiectul a apărut ca din senin acum vreo două zile. Am primit un telefon de la oamenii lui. Ne-am întâlnit cu ei seara trecută, la hotelul unde stăm.

— Și vă plătește bine?

Will a zâmbit:

— Mult mai bine față de cât ne-a dat tatăl tău.

— Dar alpiniștii? Ei sunt plătiți?

Nu că asta ar fi schimbat cu ceva lucrurile.

— Ei fac ascensiunea pentru glorie, a răspuns JR.

— Și pentru echipament, a spus Ethan ca prin vis. Știam privirea aceea. Să nu uităm de echipament. Oamenii lui Plank ne-au arătat lista. Calitatea întâi de sus până jos, iar apoi echipamentul le rămâne alpiniștilor.

Toți alpiniștii sunt pasionați de echipament. Inclusiv eu. Spațiul de depozitare din subsolul clădirii noastre este plin ochi cu echipamentul meu și cu cel vechi al mamei. Nici nu mai țin minte ce e pe acolo, dar știu că nu e suficient. Ethan știe că cea mai bună cale de a ajunge la un alpinist este să-l atragi prin mirajul echipamentului. Am încercat să-mi ascund dependența de echipament, dar nu a mers. Ethan mi-a aruncat un rânjet care părea să spună: „Te-am prins”. Un pasionat de echipament poate repera întotdeauna un alt pasionat de echipament.

Încă o dată, am schimbat subiectul:

— Cine este conducătorul ascensiunii?

O ascensiune cu atât de mulți oameni trebuie să aibă pe cineva la conducere. Probabil mai mult de o persoană.

JR a dat din cap.

— Nu știu. Nu ne-au spus, dar sunt sigur că va fi cineva foarte cunoscut. Plank poate aduce pe oricine.

Ceea ce m-a făcut să mă întreb cine mai fusese recrutat pentru această ascensiune. Eu nu fac parte din cercul de elită al alpiniștilor, însă, datorită mamei și tatălui meu, cunosc o mulțime de alpiniști care fac parte din el.

— Presupun că Sun-jo participă și el, am spus. Mă întreb dacă escaladează pentru Nepal sau pentru Tibet.

— Pentru niciuna dintre ele, a spus JR. Nu e pe listă.

— Ce ciudat!

— Și noi ne-am gândit la fel. Din partea Tibetului participă o fată. Șaptesprezece ani. Nu am auzit niciodată de ea.

— Posibil chinezoaică, a spus Will.

Avea, probabil, dreptate. Chinezii consideră că Tibetul se află în China. Nu i-ar permite unui tibetan să facă Escalada pentru Pace sau pentru orice altă cauză care nu ar fi în interesul politic al Chinei.

— Dar pentru Nepal?

— Un băiat, a răspuns JR. Tot de șaptesprezece ani. Nici de el nu am mai auzit. Sunt sigur că au încercat să-l racoleze pe Sun-jo, dar probabil a refuzat. Am auzit că a fost destul de ocupat de când a escaladat Everestul. Promovări de produse, apariții personale și interviuri în mass-media.

Asta mi-a amintit de ce îmi părea bine că nu eram eu cea mai tânără persoană care a urcat pe Everest. Îmi plăcea să-mi petrec timpul cu gemenele. Îmi plăcea să merg la grădina zoologică.

— Sun-jo este aproape imposibil de găsit, a spus Jack. Totul trebuie să treacă pe la Zopa. Și îl cunoști pe Zopa.

Nu cred că există cineva care îl cunoaște cu adevărat pe Zopa. Este fostul șerpaș* al lui Sun-jo. Este bunicul lui și călugăr budist totodată; apare și dispare ca prin minune atunci când te aștepți mai puțin.

Pentru o clipă, probabil datorită echipamentului, am fost tentat să spun *da* propunerii. Dar acum, din cauza atenției acordate de mass-media, înclinam să spun din nou *nu*.

— O să mă gândesc, i-am spus lui JR, ceea ce era un mod politicos de a spune *nu*.

— Nu e prea mult timp de gândire, a spus Ethan. Escaladarea are loc săptămâna viitoare.

— O escaladare cu două sute de oameni veniți de peste tot din lume este imposibil de organizat într-o săptămână, am spus eu.

JR a ridicat din umeri.

— Plank este celebru pentru punerea pe picioare a afacerilor cu viteza fulgerului.

— Alpinismul nu este o afacere.

— Asta e discutabil, a spus Will.

Avea dreptate. O mulțime de alpiști, inclusiv tatăl meu, erau implicați în afaceri legate de alpinism.

— Ce-i cu graba asta? am întrebat.

* Persoană originară din nordul Indiei (Nepal sau zonele învecinate), care servește drept ghid în expedițiile alpiștilor din Munții Himalaia și care cară poverile. (n.red.)

— Poate că Plank este îngrijorat că pacea va domni pe pământ, iar el va pierde ocazia, a spus Will.

Am izbucnit toți în râs.

— Serious, acum, a spus JR. Este un termen-limită. Plank vrea ca documentarul „Escaladă pentru Pace” să fie difuzat în ziua de Crăciun.

— Glumești, nu?

— Nu glumesc. A cumpărat deja spațiul de emisie. Dacă nu avem înregistrarea video până în ziua de Ho Ho Ho, nu suntem plătiți.

Era o nebunie, dar bănuiesc că, dacă ești unul dintre cei mai bogați oameni din lume, nebunia nu este un impediment.

— Și dacă eu nu vin, cine este următorul pe listă?

JR părea jenat.

— Păi, asta-i problema, Peak. Dacă refuzi, Statele Unite nu vor avea niciun alpinist în cursă.

— E ridicol. Trebuie să fie mii de alpiniști în Statele Unite care au sub optsprezece ani și care ar putea face escaladarea. Aș putea să-ți dau chiar acum numele a zeci de alpiniști care s-ar repezi imediat să profite de această șansă.

JR părea și mai jenat, dacă era posibil așa ceva. S-a uitat spre ceilalți de parcă i-ar fi întrebat dacă are permisiunea lor. Ethan, Jack și Will au dat cu toții din cap în semn că da. JR a tras aer în piept și a spus:

— Noi... ăă... i-am cam asigurat că tu... ăă... vei participa dacă ne angajează pe noi să filmăm totul.

M-am holbat la JR, fără să înțeleg prea bine ce spunea.

— Vrei să spui că, dacă nu particip, veți pierde contractul?

— Cam asta-i situația, pe scurt.

— Destul de optimist din partea voastră, nu-i așa?

— Cum? a întrebat JR.

— Să le dați asigurări că voi participa.

— Bănuiesc că da, a admis JR. Dar nu prea exista alternativă. Nu sunt sigur că ne-ar mai fi ales pe noi dacă nu aveam legătura cu tine.

O legătură firavă. Ca și cum am fi fost legați cu toții de o coardă uzată.

— Nu sunt convins de asta, a obiectat Jack. Au văzut înregistrarea cu Sun-jo. Au fost impresionați.

Înregistrarea cu Sun-jo. Ar fi fost numită înregistrarea cu Peak dacă aș fi reușit? Nu că am vreun regret. Am ales să nu urc până în vârf dintr-un motiv foarte important. Dar aș minți dacă aș spune că nu mi l-am imaginat pe Sun-jo târându-și picioarele pe acei ultimi trei metri, și cum eu înaintam spre vârf pe urmele lui adânci sau, și mai bine, Sun-jo mergând pe urmele mele către vârf.

— Există o mie de videografi aici, în New York, mult mai calificați în domeniul alpinismului decât noi, a spus JR. Ne-au ales datorită lui Peak.

— Este drăguț din partea voastră, băieți, că n-ați pomenit cum v-am dezamăgit total pe Everest.

— Nu ne-ai dezamăgit! a spus Will. L-ai filmat pe Sun-jo cum ajunge în vârf. Am folosit aproape orice secundă din înregistrare în documentar. Dacă nu ar fi fost așa, nu am fi avut nimic.

Nu am filmat pentru documentarul lor. Am făcut-o pentru a dovedi că Sun-jo a ajuns în vârful celui mai înalt munte din lume.

— Nu înțeleg de ce oamenii lui Plank nu au venit direct la mine dacă era atât de important să particip la Escalada pentru Pace.

— Ai dreptate, a spus JR. Am discutat despre asta tot drumul până aici, în taxi.

— Și ce ați hotărât?

— Nimic, a spus JR. Nu are nicio logică.

— Hai să te întreb ceva, a spus Ethan. Dacă oamenii lui Plank te-ar fi întrebat direct, ce le-ai fi spus?

M-am gândit, dar nu prea mult.

— Probabil că așa fi spus nu.

Ethan a rânjit.

— Păi, vezi? Poate că abordarea lor a fost mai șireată decât credem noi. Discutăm cu tine de zece minute și nu ne-ai spus nu.

Din câte se pare, Ethan nu a înțeles că *am să mă gândesc* însemna nu. Dar, pe de altă parte, poate că nu însemna nu. Nu mai însemna nu. Deoarece acum mă gândeam să spun da. Dacă refuzam, pierdeau contractul. Nu eram sigur că voiam să-i dezamăgesc din nou. Dacă refuzam, probabil că nu așa fi aflat niciodată de ce Plank voia atât de mult să particip la escaladare încât era dispus să renunțe la un reprezentant al Statelor Unite.

Și apoi mai era echipamentul.

Ethan și-a păstrat rânjetul.

— Ce spui, Peak? Te bagi sau nu?

I-am întors rânjetul, suspectând că semăna mult cu al lui Ethan.

— Mă bag, am spus.

Echipa s-a relaxat vizibil.

JR a scos un dosar din rucsac și mi l-a întins.

— Plecăm mâine-dimineată la prima oră. Plank ne trimite o mașină. Vom trece pe la tine să te luăm în drum spre aeroport. Vom ajunge la tine la bloc pe la ora șapte. Viza este înăuntru.

— Viza?

— Mda. Și nu uita să-ți iei pașaportul. Nu poți intra în Afganistan fără el.

M-am uitat fix la el, încercând să-mi imaginez destinația pentru escaladare și să-mi amintesc titlurile din teancul de cărți pe care le căra mama. Nu eram sigur, dar aveam impresia că toate aveau cuvântul *Afganistan* pe cotor. M-am întrebat dacă aș mai fi acceptat dacă știam unde avea să aibă loc ascensiunea.

— Nu este război în Afganistan?

— Teoretic, nu, spune JR.

— Și neteoretic?

— Mda, încă se petrec unele lucruri acolo. Altercații. Tulburări politice. Proteste.

— Terorism, am adăugat.

JR a clătinat din cap.

— Nu cred. Trupele noastre nu s-au retras. Cred că au forțe internaționale de menținere a păcii acolo. Ceva de

genul ăsta. Dar vom fi la mare distanță de locul unde au loc problemele și facem ceva pozitiv. Riscurile sunt minime. Iar Plank a angajat forțe de securitate private să ne păzească în caz de ceva.

A intrat mama, cărând în continuare teancul de cărți după ea.

— Ei bine?

M-am uitat la cotoare. Am avut dreptate în ce privește titlurile.

— Pot să plec mâine în Afganistan? am întrebat.

— Sigur, a spus ea, apoi s-a uitat la JR. Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu oamenii lui Plank. Vin și eu cu voi.

„PLANKAREA”

ÎNAINTE SĂ INTRE ROLF în viața noastră, eu și mama eram împreună douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, deoarece Josh era plecat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Trecuse mult timp de când fusese-răm undeva împreună, numai noi doi. Acum ne aflam în avionul privat al lui Plank, ea stătea de partea cealaltă a culoarului și dormea buștean cu o carte despre Afganistan rămasă deschisă în poală.

Rolf reacționase destul de bine cu privire la toată treaba, având în vedere că gemenele l-au pus la curent cu ce se întâmpla chiar din secunda în care a intrat pe ușă de la serviciu:

— Peak trebuie să scrie la *persoana întâi prezent*. El și mami merg la *Afar Nu Stăm* într-o mică vacanță, numai ei doi, dar se vor întoarce peste zece zile. Am comandat mâncare chinezească la cină. Eu nu mănânc *ouă fuiane*. Bleah!

Rolf și-a dat seama că *ouăle fuiane* însemnau de fapt ouă fu yung.

— Afar Nu Stam?

— Exact. Ne-am uitat pe hartă. Este chiar lângă *Pac în stan*.

Citirea și dicția nu erau punctele forte ale celor două Bobițe. I-au trebuit câteva secunde lui Rolf pentru a traduce vorbele gemenelor, iar când i-a picat fisa, am văzut după expresia feței lui că i se părea că nu înțelesese. S-a uitat la mama.

— Afganistan?

Mama a dat din cap.

— Mâine?

A dat din nou din cap.

Rolf și-a turnat ceva de băut și s-a așezat.

— Povestește-mi.

Mamei i-au trebuit aproximativ cinci minute pentru a-i explica. Gemenele s-au plictisit pe la jumătate, așa că s-au dus în camera de muzică și au început să exerseze un duet din sonata lui Mozart în Si Bemol Major. Eu n-am spus nimic. Explicația mamei era succintă și la obiect. Când a terminat, până și eu credeam că ideea de a zbura a doua zi dimineață spre Afganistanul răvășit de război, pentru a urca pe un munte în vederea unei emisiuni speciale de Crăciun, era perfect logică.

Rolf a luat o înghițitură zdravănă din pahar, apoi încă una, înainte de a răspunde.

— Știți, bineînțeles, amândoi, că Sebastian Plank, la fel ca multe genii, este nebun.

— L-ai întâlnit?

— De două ori. Este un pic dificil să urmărești ce spune atunci când discuți cu el, deoarece vorbește mai repede decât orice ființă umană de pe acest pământ, iar cea mai mare parte din ceea ce spune nu are nimic de-a face cu ceea ce ar

trebui să discute cu tine. Dar nu este o problemă, fiindcă își face întotdeauna apariția însoțit de patru asistenți personali. Când pleacă de la o întrunire – nu la mai mult de zece minute după ce a ajuns acolo –, doi asistenți personali rămân încă vreo două ore ca să spună în mod clar ceea ce tocmai a zis el. În firma noastră spunem că ești Plankat. Alte firme îi spun Plankare.

— Prin urmare, nu ai încredere în el, a spus mama.

— Dimpotrivă. Pe cât de ciudat este Sebastian Plank în relațiile față în față, pe atât este de încredere. Dacă spune că ceva urmează să aibă loc, ori se întâmplă, ori s-a întâmplat deja. Rolf se uită la mine: Asta s-ar putea să fie vina mea. Este posibil să mă fi luat gura pe dinainte.

— Cum așa?

— Plank era la birou acum vreo două săptămâni. M-a întrebat de familie. I-am povestit despre gemene, despre librărie – a tras aer în piept –, despre escaladarea ta pe Everest. I-am spus că te-ai oprit la mică distanță de vârf pentru a lăsa un prieten să primească gloria.

Mama s-a încruntat.

— Îmi pare cu adevărat rău, Peak, a spus Rolf. Mi-a scăpat înainte să-mi dau seama. Nu credeam că Plank era atent. Credeam că era doar politicoș.

— Nu e mare scofală, am spus eu. Și nu mințeam. Sun-jo era în continuare cea mai tânără persoană care ajunsese pe vârful Everestului.

Rolf părea ușurat.

— Știai de chestia asta cu Escalada pentru Pace înainte ca echipa de filmare să-și facă apariția în librărie?

— Nu.

S-a uitat la mama. Ea a clătinat din cap în semn de negare.

— Pun pariu că nimeni altcineva nu știe despre chestia asta, cu excepția oamenilor lui și a persoanelor care participă la ascensiune. Așa acționează Plank. Vor exista niște zvonuri care vor circula de-acum din cauza internetului și a site-urilor de socializare, dar ascensiunea se va încheia înainte ca oricare dintre aceste zvonuri să fie confirmat. Ți-au dat să semnezi ceva?

— Un contract de confidențialitate, a spus mama.

Eu nu semnasem nimic, dar la vârsta de cincisprezece ani semnătura mea oricum nu ar fi fost valabilă din punct de vedere juridic. Știam asta, deoarece Rolf era tatăl meu vitreg. Evident că unii termeni din jargonul avocătesc se lipiseră de mine.

— Exact cum mă așteptam! a continuat Rolf. Tocmai ți s-a servit o Plankare. Părea o afacere pe ultima sută de metri pentru tine, dar nu era. Pun pariu că aproape toți alpiniștii și participanții au fost contactați într-un interval de două ore. Singurul lucru ciudat, în cazul lui Peak, este că au trimis echipa de filmare să-l recruteze. Dar au avut un motiv pentru acest lucru. De asta poți fi sigur.

I-am spus că înțelegerea cu echipa de filmare depindea de acordul meu de a participa.

— Ce ți-am spus? a zis Rolf. Îți garantez că exista un plan de rezervă pentru situația în care refuzai. Probabil și un plan C și chiar un plan D. Fără îndoială că unul dintre planurile de rezervă presupunea să mă sune pe mine sau